

**V zategnjenem
tonu**

Dušan
Ludvik

ZELJE O, biti
kot nad koriti
potokov in brzic
rakita samosevna,
od válov, vetra in penic
odmevna!

SREPI SAMOTA Vsi burni upi,
najtíšji vzdih — zastonj!

1. Kdo meša s strupi
njih rahel vonj?

Nek tuji zvarek
mi v srce ledení,
še o kresu žarek
ga ne stopi.

Gredo rodovi
na dolgo, svetlo pot,
a moji snovi
— bogve do kod.

In ko sprašujem,
 čemu vsa toča psovka,
 saj odplačujem
 s krvjo svoj dolg,

mi skoz srce zatuli volk.

2. Čut — razvrednoten.
 Obglavljen je mir.
 Kdor ni zloben,
 ga ujeda prezir.

Nedopovedno
 utripal bi rad
 in vse nevredno
 prečistil v zaklad.

A moč in slogo
 mi ubija nek bič,
 željá premnogo
 razpada v pranič.

Kako živeti,
 do tkiva prežrt,
 ko up se zgrudi
 je v kali zatrt,

dih vsak pa bližnjica je v smrt.

3. Sam, ko na jésen
 pregnije sad,
 ko vgrizne plesen
 v medeči sat.

Sam, ko me utruđi
 brezdanji pad,
 ko up zgrudi
 poslednjikrát.

Sam, ko beseda,
vprašaj razsut,
spuhti brez sleda
in z njo moj čut.

Sam, brez topline,
kot gluha plast
lončarske gline
in divja rast,

nikomur cvet, nikogar last.

4. Prečudovito,
do zadnjih srag
srce izpito,
krvavi znak

ljubezni žgoče,
na odpadu let
samevajoče
kot trhla smet,

kristal okrušen,
ki luč stemní,
a v prizmo izbrušen,
sij potroji,

srce izdano,
vajeno zla,
naj ti bo dano
zavetje sna

in upanje, živó kot šum dežja.

5. Srepí samota,
ščemi me duh daljav,
prsten kot šota
pod srci bek in trav.

Ob črne trne
me vsak dan brusi mrak,
svinčen se zgrne
na oči, da padem vznak.

Ker mi zavdano
bilo je, nisem čist,
zaman na rano
tiščim trpotčev list.

Nevidno umiram,
pa iščem mir in kraj,
kjer strup si izpiram
in se sprašujem: Kdaj?

Razdajal bi, a nimam kaj ...

POPEVKE Vsakemu svoje,
vsem pa — sija.

1. Čas je, ki poje,
ko ubija.

Vse, kar iz zemlje
v lik se strne,
vse si čas jemlje,
nič ne vrne,

saj se v osnovi
sam razkraja;
gibanje v snovi
je, kar traja.

Snov je vir luči
in telesa,
kje pa so ključi
za v nebesa?

2. Mrka plat v meni
zatemnjuje,
duh zagrenjeni
pričakuje.

Strast prekipeva,
laž je v spravi,
kdor zdaj okleva,
vest zapravi.

Kaj vse storimo,
pa ne smemo,
ko je že mimo,
se zavemo.

Svetla plat v meni
očiščuje,
duh moj sproščeni
osmisljuje.

3. Če me, usodnost,
boš izpila
in mi neplodnost
podtaknila,
me še prepogni,
žgi in zlômi.
Blažji so ognji
kot pa dvômi.

V igri neoprezni
senc in sija
daj mi ljubezni,
ki ubija
s smehom na dlani.
V os zadêni,
zadnjikrat rani
in krog sklêni!

DRAGUŠA V sušni prsti gmajn in polj
zvonko imé draguša*,
kot na flavti mehki mol
in njegova duša,
ki svoj temni ton posluša.

Pa je le plevel strupen,
skrita past v osnovi,
davi, kadar je zgoščen,
a razredčen v snovi,
zdravi z grenkimi sokovi.

V krvi strnjen je čemer;
ta strup moj pa od drugod je,
tek hromí, spreminja smer,
pot je in razpotje,
v jedru skladnost in nasprotje.

Konjenica vseh vekov,
dvom in up, mendrá me,
bom kdaj zdrav, ko vsaka snov
plésni se navzame?
— Blagor mu, ki še verjame!

* dragúša — plevel iz rodu *Lepidium* vsebuje strupene snovi, zaradi katerih jo uporabljajo samo v majhnih količinah kot začimbo in ljudsko zdravilo.

Danes, štiri leta po tistem, nas tare preveč resnih problemov, da bi se kdo še pomujal ob takšnem 'problemčku'. Kljub temu pa D. Mevlja v svoji repliki v Delu odobrava takratno ravnanje uredništva TV-15, ki je ob Ščukah objavilo več neugodnih odmevov, moje in morda še kakšno pozitivno pismo pa vrglo v koš. Skratka, drugače mislečim ne dajmo do besede! In prav s tem Mevlja nehote pove o sebi zares veliko.»

Peter Levec

J. Mrkalj-
Kadmus

Aforizmi

Prišel, videl, ukradel!

Trgovci v vseh republikah, zedinite se!

Blagor nepismenim v deželi govornikov.

Šele ko se je hudič začel mazati z nafto, je postal resnično črn.

Ko je citiral Marxov kapital, je ohranil lastnega.

Uspeh jim močno zaudarja iz ust.

Če ne bi bilo ozvočenja, bi veliko besed izzvenelo brez odmeva.

Kraljestvo dam za dobro pitanega bika.

Nekateri pravijo, da smo čisto na psu, in še kar naprej glodajo mikrofone.

Domnevam, da me niso zbudili, ko je bila tu svetla prihodnost.

Popravek

V ciklu »Srepi samota« Dušana Ludvika (Sodobnost 1983, št. 12, str. 1109, 1110) se spodaj navedeni verzi morajo glasiti takole:

- 1., verz 6: mi v srcu ledení,
- 2., verz 3: Kdor ni zlohoten,
- verz 15: ko up z obeti
- 3., verz 7: ko up se zgrudi

D. L.